

Hồi 12

Một Tháng Ước Hẹn

Văn Tử Lăng nhìn kỹ, thì ra chính là lão nô áo xanh đi tìm Giang Tâm Mỹ hôm trước.

Nam Cung Minh hơi giật mình:

- Chỉ có một mình bà đến đây chứ?

Lão nô áo xanh cả giận hét to:

- Một mình già này cũng đủ hạ ngươi rồi, hà tất phải nhiều người.

Vừa nói xong liền vung tay phất ra một chưởng...

Nam Cung Minh bật cười ha hả:

- Hãy thử sức xem nào...

Đoạn lão liền xuất chưởng nghênh đỡ.

Chưởng lực của lão xem rất bình thường, nhưng bên trong có luồng hắc khí, cách đây hơn trượng mũi người thấy được mùi tanh...

Văn Tử Lăng kề tai Mộ Dung Hồng nói nhỏ:

- Chưởng lực của lão thuộc về tà môn độc công, chúng mình nên lánh xa nơi đây là hơn...

Mộ Dung Hồng khẽ gật đầu, cả hai cùng tiến xa ra mấy bước.

Thanh y lão bà cười the thé:

- Ngươi khởi đầu đã dùng độc chưởng rồi à?

Chưởng phong của bà ta vụt biến ra một luồng hồng khí. Luồng hắc khí gặp phải hồng khí lập tức hóa giải tan đi mất...

Thanh y lão bà đắc chí cười to:

- Nam Cung Minh... Ngũ Độc chưởng của ngươi hãy còn non nớt lắm...

Nam Cung Minh cười ha hả:

- Hãy đỡ tiếp chiêu ám khí của lão phu thử xem...

Lão liền vung tay, một hồng quang từ tay lão bắn vọt ra...

Không do dự, lão nỏ đưa tay ra đỡ...

Thủ pháp phóng ám khí xem rất bình thường, nên bà ta đưa tay đón lấy một cách dễ dàng...

Không dè ám khí ấy lại là một vật sống, và tron. Bà ta vọt cảm thấy nơi kẻ tay như bị kim đâm đau nhức vô cùng...

Bà vội đưa tay lên xem, thì ra đây là một con rắn độc nhỏ, màu vàng óng ánh.

Nổi xung, bà ta nghiêng răng vò con rắn tan nát...

Bỗng nhiên... Sắc diện bà vọt tái nhợt, rồi thất thanh kêu to:

- Nam Cung Minh! Ta không ngờ ngươi dám dùng rắn độc này hại ta.

Lão đắc chí cười ha hả:

- Nọc độc của rắn Kim Tuyền Nương, trên đời này không thuốc cứu chữa. Nhưng... ngươi có thể vận nội công ngăn chặn nó lại nơi lồng ngực, trong vòng một tháng chưa đến nỗi chết.

Lão bọc áo xanh lộ vẻ sợ hãi:

- Kim Tuyền Nương tuy độc thật, nhưng trong mình ngươi tối thiểu cũng có thuốc để giải cứu...

Nam Cung Minh cười to:

- Sự nhận định ấy rất đúng... Nhưng lão phu không có ý định giải độc giúp ngươi. Nếu khi nào ngươi dám đến Hồng Phong Cốc trong dãy Hồng Vân Sơn cùng ta thử sức, rồi ta sẽ tính cho...

- Ngộ nhỏ ta thắng, thì mi sẽ tính sao...?

- Nếu ngươi thắng được, thì ta sẽ giao trả Giang Tâm Mỹ và ta sẽ giúp trị liệu vết thương... Bằng không! Ngươi đành phải mất mạng...

Lão bọc áo xanh giận đến tím mặt:

- Tiểu thơ nhà ta bị ngươi giam giữ ở Hồng Phong Cốc...?

Nam Cung Minh cười bí mật:

- Việc ấy... lão phu không thể nói trước được... Nếu bà thắng được, lão phu sẽ giao trả Giang tiểu thư tức khắc... Nhưng... hãy nên thận trọng... nợ độc của Kim Tuyền Nương mặc dầu được ngăn chặn nơi lồng ngực, nhưng công lực của bà vì đó mà giảm sút nhiều. Muốn cùng lão so tài, trước tiên bà phải lượng sức mình.

Lão bọc áo xanh nghiêng rặng ken kết:

- Việc đó không cần ngại lo lắng, đến lúc ấy, không phan thân ngại ra làm muôn đoạn, già này thề chẳng làm người...

Vừa nói xong, lão nô như bằng điều vũ cánh bay vút lên không, chớp mắt đã biến dạng...

Văn Tử Lăng kinh ngạc vô cùng, đã thụ thương nhưng khinh công của bà ta vẫn còn mãnh liệt như thế. Đủ biết công lực còn lợi hại dường nào.

Hận cũ vẫn chưa nguôi, Nam Cung Minh gần từng tiếng:

- Bà ăn mày ấy đã từng làm khổ lão phu quá nhiều. Món nợ này, đã đến lúc phải thanh toán mới được...

Văn Tử Lăng lấy làm lạ:

- Lão tiền bối định chơi trò hú tim gì đây? Đã hẹn với tôi, còn đi giao ước với bà ấy để làm gì?

- Nếu không muốn gặp mặt bà ấy, thì đến ngày hẹn, cậu đến trước hoặc sau một ngày. Có hại gì đâu?

- Nhưng... lão tiền bối muốn rửa mối hận khi xưa, lão nô này là người ngoại cuộc hà tất phải ước hẹn với bà ấy làm gì?

Mộ Dung Hồng vội xen vào:

- Thâm ý của lão tiền bối là nhờ lão nô ấy về nhắn lại cùng tổ mẫu của Giang cô nương...

Đoạn nàng hướng về Nam Cung Minh, tiếp:

- Bả áo xanh ấy chỉ là một nô bộc võ công còn lợi hại như thế, nếu là chủ nhân của bà ta, liệu lão tiền bối có đủ sức để đối địch hay không?

Nam Cung Minh ngẫm nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- Chuyện thắng bại lão phu chưa lường trước được, nhưng trong thời gian một tháng, lão phu có thể mưu toan bố trí, rất có thể nắm được phần thắng.

Hướng về phía Văn Tử Lăng, Mộ Dung Hồng khẽ cười:

- Công tử có nghe đấy không? Lão già ấy định dùng độc kế, nếu chúng mình đâm đầu vào đấy, chắc là bị mắc mưu của lão.

Nam Cung Minh đưa đôi nhãn quang kỳ dị quét nhìn hai người giầy lâu, đoạn thở dài than:

- Hai người không khéo lại mắc phải chữ tình... phải biết rằng chữ tình đem lại hạnh phúc và cũng gây ra đau khổ.

Mộ Dung Hồng then đỏ mặt:

-Ồ...! Lão già! Chớ nói nhảm.

Sắc mặt của Nam Cung Minh có vẻ trịnh trọng, lão lẩm bẩm:

- Tuy bị thất bại vì tình, đau khổ suốt đời nhưng lão phu không phải người ích kỷ. Lão ước mong dưới gầm trời này tất cả tình nhân đều thành giai ngẫu, tự nhiên lão không cố tâm hãm hại hai người đâu!

Vừa nói, lão giương tay lên, hai điểm sáng từ tay lão bay vọt ra.

- o O o -